

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

LAZAR

Cestou do Jeruzaléma jsme se zastavili v Betánii, kde jsme se na Magdaléninu prosbu rozhodli navštívit dům muže jménem Lazar. Chtěla ho vidět. Prý ji kdysi nechal u sebe a pomohl jí, když ji vykoupil od služebníků spravedlnosti. Neměl jsem pochyb o tom, že mezi nimi něco bylo, a žárlil jsem na Magdalénu, ale přesto jsem nakonec s návštěvou u Lazara souhlasil. Nechtěl jsem v sobě žít majetnické pudy – ty, stejně jako malichernost, lakotnost a pomstychtivost, začnou být na obtíž, když se člověk jednou obuje do sandálů s mesiášskými křidélky.

Ten den za námi šly asi dvě desítky lidí. Byli to jako vždy hlavně různí darmošlapové, kteří mysleli jen na to, jak se nepozorovaně přiživit: žebráci, otroci, hloupé ženy, mrzáci a děti bez střechy nad hlavou. Betánští na naše procesí hleděli s podezřením.

Lazarův dům stál v centru města na hlavní ulici. Byla to menší vila ozdobená se vkusem netypickým pro provincii, jak by jistě podotkl nějaký italský cestovatel. Vešli jsme do dvora, a dav zůstal čekat u vrat – Šimon pohrozil naší ušpiněné suitě, že uřízne ucho každému, kdo se bude snažit dostat dovnitř. Udělal dobře: tihle lidé mohli v několika minutách rozkrást a zašpinit každé obydlí.

Z domu nás vyšla přivítat Lazarova žena v doprovodu přítelkyň. Nebyla už mladá, ale její někdejší krása na ní byla stále patrná. Tvář měla oteklou od pláče. Spíš než jako Židovka vypadala jako Římanka. Jmenovala se Marta. Na Magdalénu se

dívala s neskrývaným opovržením. Ukázalo se, že Lazar před třemi dny zemřel a jeho tělo doteď leží v domě. Marta ho tolik milovala, že ho zkrátka nemohla opustit ani mrtvého.

Lazarův dům se mi líbil. Když jsme sem přicházeli, představoval jsem si, jak se tu krásně naobědváme, odpočineme si v čistých, pohodlných pokojích a pak půjdu dávat kázání spořádaným obyvatelům Betánie. Tím víc mě roztrpčilo, když jsem se dozvěděl o Lazarově smrti. Jeho žena na nás zjevně neměla náladu, ale ani to Magdalénu nevyvedlo z míry a začala jí nadšeně vykládat, že k ní přichází veliký učitel a že by měla být šťastná.

Musel jsem konat a udělat něco, co by Martu přesvědčilo. Ale co? Rozhodl jsem se, že jí dám naději, což se mi dařilo snad i lépe než napravování vymknutých kloubů.

„Tvůj muž bude vzkříšen!“ řekl jsem a pohlédl jí do očí.

V té době jsem se už naučil podmanit si lidi pouhým pohledem. Nebylo snadné toho dosáhnout, musel jsem napnout všechny své duševní síly, až jsem nakonec začínal sám věřit tomu, co jsem říkal, a lež získávala status proroctví. V takových chvílích všechno, co lidé věděli o světě, všechny ty slaměné pravdy shořely v ohni šlehajícím z mých očí.

„V soudný den budou vzkříšeni všichni,“ odpověděla Marta s klidem a nikterak nespěchala, aby nás pozvala k sobě. Nebyla tak poddajná, jak jsem čekal.

Pohledy všech se obrátily na mě. Za plotem hlučel dav lidí. Z křoví najednou vyběhl černý kocourek.

„Uhlíku, zlatíčko, tady jsi!“ zvolala Marta a vzala ho do náručí. „Tři dny se někde touláš, chudáčku, máš určitě hlad.“

Mohl jsem odejít, ale to by vrhlo stín na moji pověst. Co jsem to za učitele, že mě lidé ani nepustí přes práh? Klepy se šíří rychle...

„Marto, vrátím tvému muži život!“ řekl jsem důrazně.

„Proč se mi vysmíváš?“ zvolala Marta. „Vždyť jsem teď vdova... A jeho tělo už začíná zapáchat... Měli jsme se s Lazarkem tak dobře, všechno jsme spolu řešili, tolik toho pro mě udě-

lal... Byl to velký dobrák... Takového na celém světě nenajdeš, chápeš to?“ Dala se do usedavého pláče a zakryla si tvář cípem černého šátku. Kocourek jí vyklouzl z rukou a skočil na zem. Přítelkyně ji začaly objímat a utěšovat a vrhaly na mě pohledy plné opovržení.

„Ukaž mi ho, Marto,“ řekl jsem přísně.

Lazar ležel na nízkém dřevěném loži vystlaném rohoží. Tělo se rozkládalo a páchlo. Když jsme vešli, Magdaléna se chytila za nos a vyběhla z pokoje. Vzkřísit by ho nemohl nikdo, ani Pánbůh, který ale nebyl tak hloupý, aby odvolával zákon smrti, jež sám vytvořil. Chystal jsem se ale udělat něco jiného. Něco, na co mi budou stačit vědomosti a síly.

Dlouho jsem stál a hleděl do tváře zesnulého. Chtěl jsem si vrýt do paměti jeho rysy.

Lazarovo tělo vypadalo jako oběť na oltáři, kterou z nějakého důvodu nechťejí přijmout – z nebe nevyšlehl žádný oheň, aby ho pohltil.

Učedníci, Magdaléna a několik mladých žen z našeho blízkého okolí se usadili pod stromy v zahradě u domu. Marta s přítelkyněmi jim přinesly pohoštění.

Přesvědčil jsem Martu, aby poslala všechny kamarádky domů a zakázala jim vcházet do pokoje, kde budu pracovat s tělem. Bylo vidět, že mi úplně nevěří a mé požadavky plní jenom proto, aby se něčím zaměstnala, a tím otupila bolest ze smrti milovaného muže.

Dal jsem Martě vypít silný omamný lektvar a poslal ji do ložnice v patře.

Chvilku jsem počkal, než se hlouběji pohrouží do spánku, a pak jsem požádal učedníky, aby Lazara svlékli, vynesli ven na zahradu a zakopali pod fíkovník. V domě mezi haraburdím našli rýče a udělali to. Učedníci měli naspěch a hrob byl mělký. Tělo mohli najít psi, ale Lazar s Martou je naštěstí neměli a v okolí domu se rozprostírala rozlehlá zahrada obehnaná vysokou kamennou zdí, spolehlivě chránící pozemek před zraky zvědavců.

Pak jsem se chopil rýče a začal chodit po zahradě. Ryl jsem a zkoumal půdu na různých místech. Byla všude hnědá a kyprá, vhodná pro ovocné stromy, ale pro moje účely ne. Někde byl i písek s kameny, který pro mě byl stejně neúčinný. Nakonec jsem na nejvzdálenější, jižní straně zahrady u potoka našel trochu červené hlíny. Přesně takovou jsem potřeboval.

Nařídil jsem učedníkům, aby vzali nosítka, vykopali čtyři efy hlíny a přinesli mi je do pokoje spolu s velkým džbánem vody. Sám jsem mezitím v zahradě nasekal dostatečné množství tenkých větví. Matouš se zeptal, jestli jsem se dal do výroby hrnků. Odpověděl jsem mu, že na výpal mých hrnků neexistuje dost velká pec. Matouš zmlkl.

Poslal jsem Jidáše na trh pro sedm kusů bílé látky, sedm holubů a slepičí vejce. Nařídil jsem mu, aby si pospíšil, než se Marta probudí a napadne ji jít se podívat, jak si při ožívování jejího muže vedeme.

Z větví a provazu, který jsem našel v domě, jsem vytvořil panáka velikosti dospělého člověka, položil ho na lože a začal ho pomazávat hlínou zředěnou vodou. Měl jsem naspěch a Matouš mi pomáhal.

Jidáš přinesl, oč jsem ho prosil: látka byla pěkná a v proutěné kleci vrkali holubi. Vajec Jidáš koupil deset, protože po jednom je neprodávali.

Jedno vejce jsem umístil do hlavy panáka.

Jidáš s Matoušem mu vytvarovali prsty na rukou a na nohou. Já jsem mu uplácal obličej: ústa, lícní kosti a všechno ostatní. Vypadalo to věrohodně. Problém nastal, když jsem se pustil do očí. Nesměly být bezduché. Nějakou chvíli jsem přemýšlel, pak jsem si od Matouše půjčil dva lepty a umístil je do hliněných očnic. Nazelenalý třpyt mědi v očích mě plně uspokojil.

Pak jsem mu uplácal pořádný zajin. Pro všechny případy jsem ho udělal ve vzrušeném stavu, poněvadž hliněný zajin by se sám nepostavil a upírat svému výtvoru tak důležitou funkci jsem nechtěl.